

ADANA Aladağ'da 11 çocukla eğitmenin yaşamını yitirdiği yurt yangını, birçok boyutuyla tartışılıyor. Bilirkişi raporu gösteriyor ki çocuklar, yangın merdivenine çıkan kapının kolunun olmaması, binanın ahşap tavanı, duvarlarının tamamının ahşap, yerlerinin halıfleks kaplı olması, gelen ilk itfaiye aracının yangın merdiveninin üst kata erişmemesi nedeniyle yaşamlarını yitirdi. Sencekleri bile kalmayan çocuklar, Aladağ'da daha başlayamadıkları hayata gözlerini yumdu. Yaralı çocukların ve yakınlarının anlatımları ise tartışmayı bir başka boyuta taşıyacak nitelikte.

Kamuoyuna yansıyan iki çocuğa ait anlatımlar, bulaşık yıkarken yangını fark ettikleri yönünde. Yine çocuğu kısa zaman önce yurttan ayrılan babanın, "sabahın erken eğitime kaldırıyorlarmış, şartlara dayanamadı" sözleri de öyle.

Ancak görülüyor ki tartışmalarda bu noktaya odaklanmak istenilmiyor. Tartışmalar sadece bina güvenliğine, devletin bina güvenliğini denetleme yükümlülüğüne indirgenmeye çalışılıyor. Hükümetten gelen, yurtları devletin yapması gerektiği, bu yönde çalışmaların olduğu, TBMM'de komisyon kurulacağı açıklamaları konuyu çok yönlü tartışabilmek açısından önemli. Ancak tek yönlü sadece bina güvenliği ve buna ilişkin denetimle ilgili adımların yeterli olmayacağını bilmesi gerekir.

15. Temmuz örneği de devletin tüm aşamalarda öğrenciler açısından bu yükümlülüğünü yerine getirmesinin zaruri olduğunu ortaya koyuyor. Darbe girişimi, uzun yıllardır devletin kimi raporlarına da konu olan yurt gerçeğini açık biçimde ortaya koydu.

Fethullah Gülen yapılanmasının, Anadolu'nun kasabalarında, il ve ilçelerinde, özellikle de devletin yurt ve dersane açmadığı yerlerde okullar, yurtlar, kurslar açarak gençleri nasıl topladığı tüm tutanaklarda duruyor.

Bu yolla kendisine bağladığı gençleri nasıl takibe aldığı, yıllarca hiçbir talepte bulunmadan yakından takip ettiği gençlerin bürokraside önemli yerlere gelmesi için, nasıl uğraştığı, günü geldiğinde bu gençlerden, çocuklardan neleri talep ettiği artık gizlenemeyen, gizlenmek te istenilmeyen bir gerçek. Sadece ilk iki Kanun Hükmünde Kararname'yle bu örgüte bağlı 150'ye yakın öğrenci yurdu kapatıldı. Bir o kadar okul, bir o kadar da dersane. Buralardan mezun olan binlerce çocuk, genç... Üstelik Gülen cemaatinin okulları, yurtları, dershaneleri, fiziki imkanlar açısından devlet okullarının, yurtlarının bile ötesindeydi.

Kentlerin, ilçelerin, kasabaların merkezinde, en gösterişli binalarda, en son teknolojik imkânlarla donatılmış, teknik gözle yapılan denetlemelerin tümünden geçer not alan yapılar.

"Din Eğitimi" adı konulduğunda, dokunulmaz olduğunu varsayan tarikatlar, cemaatler, bu gün devletin bir türlü dolduramadığı bir alanı bütünüyle işgal etmiş durumda.

Aladağ'da yangına sebebiyet veren yurt binası "Süleymancılık" adı altında yapılan faaliyet biçimi, gereksiz hale gelmiştir. Süleymancılar; Milletten para toplayarak, Yasaların arkasından dolanarak, "Talebe Yurdu" adı altında Kuran Kursu açarak... Derme çatma mekanlarda milletin yoksul çocuklarını doldurarak, Denetimlerden kaçarak, Şeffaflıktan uzaklaşarak, yapılan faaliyetlere son vermek Milli Eğitim Bakanlığının asıl görevidir. Bu günün Türkiye'si 70'li, 80'li, 90'lı, hatta 2000 'li yılların Türkiye'si artık değildir. Aladağ'da ki yurt binası sürekli Milli Eğitim Bakanlığının sıkı kontrolü ve denetiminde olsaydı, belki de bu yurt yangını olmayacaktı. Burada en büyük görev Milli Eğitim Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığına düşmektedir. Allah Milletimize böyle acı bir olay yaşatmasın!